

Titel oorspronkelijke uitgave:
The Famous Five. Five Go To Mystery Moor
Eerste originele uitgave: 1954 / herziene editie: 2017

Tekst en illustraties: © 2017 Hodder & Stoughton Limited
Omslagillustratie: Laura Ellen Anderson

The Famous Five®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature® are registered trademarks of Hodder & Stoughton Limited. No trademark or copyrighted material may be reproduced without the express written permission of the trademark and copyright owner. The moral right of the author has been asserted.

Deze uitgave:
De Vijf op de geheimzinnige heide
Opnieuw vertaald door: Jolien Savalle
Vormgeving Nederlandse uitgave: Sandra Kok

© 2023 Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
www.standaarduitgeverij.be

ISBN 978 90 02 28055 9
D/2023/0034/355
NUR 283

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd – op enige manier – zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Enid Blyton[®]

De Vijf

op de geheimzinnige heide

Vertaling: Jolien Savalle

STANDAARD UITGEVERIJ

INHOUD

1. OP DE MANEGE.....	9
2. JULIAN, DICK ... EN HENRY.....	18
3. SNOTTER.....	27
4. EEN BED IN DE STAL.....	36
5. GEORGE KRIJGT HOOFDPIJN!.....	45
6. EEN FANTASTISCHE DAG.....	54
7. GEORGE, SNOTTER EN LIZ.....	63
8. SNOTTER DOET EEN BELOFTE.....	71
9. DE HOEFSMID VERTELT EEN VERHAAL.....	80
10. SNOTTERS PATRINS.....	89
11. EEN MOOI PLANNETJE.....	99
12. DE SPOORLIJN.....	108
13. EEN GELUID IN DE NACHT.....	117
14. DE REIZIGERS ZIJN NIET BLIJ.....	126
15. EEN BIZARRE NACHT.....	135
16. DE VERSCHRIKKELIJKE MIST.....	144
17. GEVANGENEN.....	153
18. GEORGE SPEELT EEN SPELLETJE.....	162
19. GOEIE OUWE TIMMY!.....	171
20. CHAOS IN DE OCHTEND.....	181
21. HET EINDE VAN HET MYSTERIE.....	191

HOOFDSTUK 1

Op de manege

‘We zijn hier nu een week en ik heb me elke minuut ervan verveeld!’ riep George.

‘Niet,’ zei Anne. ‘Het paardrijden vond je geweldig, en ook het rondhangen op de manege als we niet aan het rijden waren vond je leuk.’

‘Ik zeg het je, ik heb me *alleen* maar verveeld,’ zei George fel. ‘Dat weet ik zelf toch het beste, of niet soms? En dan die Henrietta! Pff!’

‘Je bedoelt Henry!’ zei Anne lachend. ‘Ik had gedacht dat je juist wel goed overweg zou kunnen met een meisje zoals jij, die liever een jongen had willen zijn!’

De twee meisjes lagen bij een hooibaal boterhammen te eten. Om hen heen in het weiland drentelden een heleboel paarden, waarvan de meeste door hen werden bereiden of verzorgd. Een eindje verderop stond een oud, gammel gebouw met een enorm bord boven de ingang waarop stond:

Kapitein Johnsons Rijschool

Anne en George waren hier al een week, terwijl Julian en

Dick met vrienden van school aan het kamperen waren. Het was Annes idee geweest. Ze was gek op paarden, en ze had zo veel verhalen van haar vriendinnen gehoord over hoe leuk het was om dagenlang op de manege door te brengen, dat ze had besloten zelf maar eens de proef op de som te nemen.

George had helemaal niet mee gewild. Ze was chagrijnig omdat de twee jongens voor de verandering een keer zonder haar en Anne op pad waren gegaan. Om te kamperen nog wel! Dat had George ook wel zien zitten, maar het kampeertripje was alleen voor de jongens bedoeld.

‘Waarom blijf je zo boos omdat je niet mee mocht kamperen? Je bent gek,’ zei Anne. ‘De jongens willen ook weleens een keer iets zonder ons doen.’

George dacht daar anders over.

‘Hoezo? Ik kan alles wat zij kunnen, hoor,’ zei ze. ‘Klimmen, kilometers fietsen en wandelen, zwemmen, en ik versla een heleboel jongens in de meeste spelletjes en sporten.’

‘Dat zegt Henry ook!’ zei Anne lachend. ‘Kijk, daar loopt ze rond te paraderen zoals gewoonlijk, met haar handen in haar rijbroekzakken, fluitend als een staljongen!’

George fronste. Anne vond het hilarisch om te zien hoe Henrietta en George elkaar vanaf het eerste moment de tent uit vochten, terwijl ze juist over bijna alles hetzelfde dachten. Georges echte naam was Georgina, maar zij reageerde alleen op George. Henry’s echte naam was Henrietta, maar

zij reageerde alleen op Henry. Of Harry voor haar *echte* vrienden.

Ze was ongeveer even oud als George en ze had ook kort haar, alleen had ze geen krullen.

‘Balen dat je krullen hebt,’ zei ze met een meewarige blik op George. ‘Het ziet er zo meisjesachtig uit, vind je niet?’

‘Doe niet zo dom,’ reageerde George kortaf. ‘Heel veel jongens hebben krullen.’

Het meest gekmakende was dat Henrietta supergoed kon paardrijden en al een heleboel prijzen had gewonnen. De reden dat George zich geen moment vermaakt had op de rijsschool, was dat ze door een meisje werd afgetroefd. Ze trok het voor geen meter om Henrietta hier fluitend rond te zien paraderen, terwijl ze overal heel goed en heel snel in was.

Anne had vaak haar lachen moeten inhouden, vooral als de twee meisjes vastbesloten waren om elkaar stug Henrietta en Georgina te blijven noemen. Dat hield in dat geen van beiden reageerden als ze geroepen werden, waar kapitein Johnson, de grote, potige eigenaar van de rijsschool, dan weer helemaal gek van werd.

‘Waarom doen jullie zo?’ wilde hij op een ochtend weten, toen hij de twee chagrijnige blikken naar elkaar had zien werpen bij het ontbijt. ‘Jullie gedragen je als een stelletje idiote schoolmeisjes!’

Daar had Anne dan weer keihard om moeten lachen.

Een stelletje idiote schoolmeisjes. Haha, ze waren zo boos geweest op de kapitein.

Anne was eerst een beetje bang voor hem. Hij was opvliegend, uitgesproken en tolereerde geen onzin, maar hij was geweldig met de paarden, en hij had een hartelijke, gulle lach. Hij en zijn vrouw lieten jongens en meisjes bij hen logeren in de vakanties. Ze zetten de kinderen dan hard aan het werk, maar ze hadden altijd de tijd van hun leven.

‘Zonder Henry had je het hier geweldig gehad deze week,’ zei Anne, achteroverleunend tegen de hooibaal. ‘Het weer was fantastisch en de paarden ook, en ik mag kapitein Johnson en zijn vrouw graag.’

‘Ik wou dat de jongens hier waren,’ zei George. ‘Zij zouden wel begrijpen wat ik bedoel met Henrietta. Ik wou achteraf dat ik thuisgebleven was.’

‘Je had een keuze, hoor,’ zei Anne nogal geïrriteerd. ‘Je had ook in Kirrin Cottage kunnen blijven met je vader en moeder, maar jij koos er zelf voor om hierheen te gaan met mij tot de jongens terugkwamen van het kamperen. Maak je toch niet zo druk als de dingen niet helemaal lopen zoals jij het wilt. Je verpest het ook voor mij.’

‘Sorry,’ zei George. ‘Ik gedraag me als een hork, ik weet het. Maar ik mis de jongens gewoon. We kunnen ze alleen in de vakanties zien en het voelt gek zonder hen. Er is wel één ding dat ik fijn vind hier: je zult blij zijn te weten ...’

‘Je hoeft het niet te zeggen, ik weet al wat het is!’ riep

Anne lachend. 'Je bent blij dat Timmy Henry niet mag!'

'Henrietta,' corrigeerde George haar. Ze grijnsde ineens. 'Ja, Timmy snapt het. Hij kan haar niet uitstaan. Hier, Timmy! Laat die konijnenholen voor wat ze zijn en kom even hier liggen. Je hebt al kilometers gerend toen we vanmorgen met de paarden weggingen, en je hebt al ongeveer honderd konijnenholen besnuffeld. Kom, doe eens rustig aan.'

Timmy keerde het laatste hol met tegenzin de rug toe en liet zich naast Anne en George neerploffen. Hij gaf George een vriendelijke lik en zij aaide hem.

'We zaten net te zeggen hoe verstandig je bent om geen vrienden te worden met Henrietta,' zei George. Ze stopte met praten toen ze een harde por van Anne kreeg. Een schaduw viel over hen heen toen iemand achter de hooibaal vandaan kwam.

Het was Henrietta. Aan de geïrriteerde blik op haar gezicht was duidelijk te zien dat ze Georges opmerking had gehoord. Ze stak George een enveloppe toe.

'Een brief voor je, Georgina,' zei ze stijfjes. 'Ik dacht, ik breng hem maar even, voor het geval het iets belangrijks is.'

'O, dank je, Henrietta,' zei George, en ze pakte de enveloppe aan. Ze scheurde hem open, las de brief en kreunde.

'Kijk dan!' zei ze tegen Anne, en ze gaf haar de brief. 'Hij is van mijn moeder.'

Anne las de brief: 'Blijf nog maar een week. Je vader voelt zich niet lekker. Liefs, mam.'

'Wat een pech!' riep George met de bekende frons op haar gezicht. 'Net nu ik dacht dat we over een dag of twee naar huis zouden gaan, en de jongens ook naar Kirrin zouden komen. Nu zitten we hier nog eeuwen vast! Wat is er met pap? Ik durf te wedden dat hij gewoon hoofdpijn heeft of zo, en niet wil dat wij het huis in en uit stampen en herrie maken.'

'We zouden ook naar *mijn* huis kunnen gaan,' zei Anne. 'Als je het tenminste geen probleem vindt om in de rotzooi te zitten, want ons huis wordt verbouwd.'

'Nee, ik weet hoe graag jij hier bij de paarden wilt blijven,' zei George. 'En jouw ouders zijn in het buitenland. We zouden de bouwvakkers alleen maar in de weg lopen. Verdorie! Nu moeten we nog een hele week zonder de jongens. Die zullen ook wel langer blijven kamperen dan.'

Kapitein Johnson vond het prima dat de meisjes bleven. Er was een kans dat ze in een tentje buiten zouden moeten slapen als er nog meer kinderen kwamen, maar dat vonden ze geen probleem, toch?

'Totaal niet!' zei George. 'Sterker nog, dat zouden we heel leuk vinden, Anne en ik. We hebben Timmy, ziet u. Zolang we maar mee mogen eten en wat werkjes voor u mogen blijven doen, vinden we het geweldig om er alleen op uit te gaan.'

Anne glimlachte heimelijk. Wat George eigenlijk bedoelde, was dat ze Henrietta zo min mogelijk wilde zien! Maar goed, het zou inderdaad leuk zijn om buiten te slapen als het lekker weer was. Ze konden een tent lenen van de kapitein.

‘Balen, Georgina!’ riep Henry, die alles gehoord had. ‘Heel erg balen! Ik weet dat je je kapot verveelt hier. Jammer dat je niet echt van paarden houdt. Jammer dat je ...’

‘Hou je mond,’ zei George botweg, en ze liep de kamer uit. Kapitein Johnson keek boos naar Henrietta, die fluitend bij het raam stond, haar handen in haar zakken.

‘Jullie twee!’ zei hij. ‘Waarom doen jullie zo? Constant ruzie! Geef mij Anne maar! Heb je die hooibaal al naar de stal gebracht?’

‘Ja,’ antwoordde Henrietta, zonder zich om te draaien.

Plotseling kwam er een klein jongetje binnenrennen.

‘Er staat een jongen buiten met een bontgeklekt paard. Hij vraagt of u hem kunt helpen. Er is iets met het been van het paard.’

‘Oké, ik kom eraan,’ zei de kapitein.

Hij liep naar buiten, met Anne in zijn kielzog, die geen zin had om alleen achter te blijven met de boze Henrietta. Ze trof George buiten aan met het jongetje en een klein paard. Zijn bruin met witte vacht zag er een beetje haveloos uit.

‘Wat heb je nu weer met je paard gedaan?’ vroeg kapitein Johnson, terwijl hij het been bekeek. ‘Je zult het hier moeten achterlaten voor onderzoek.’

‘Nee, dat kan niet,’ zei de jongen. ‘We zijn op weg naar de geheimzinnige heide.’

‘Je zult wel moeten,’ reageerde de kapitein. ‘Hij is niet fit genoeg om te lopen. En al helemaal niet om een woonwagen te trekken. Ik stuur de politie op jullie af als jullie dit paard gaan inzetten.’

‘Nee, niet doen!’ zei de jongen. ‘Het is alleen dat mijn vader zei dat we morgen weg *moeten*.’

‘Vanwaar die haast?’ vroeg de kapitein. ‘Kunnen jullie niet even een dag of twee wachten? De geheimzinnige heide gaat nergens heen, hoor. Ik snap überhaupt niet waarom jullie daarheen zouden willen, zo’n verlaten plek. In de verste verte geen boerderij of huisje te zien!’

‘Oké, ik laat het paard hier,’ zei de jongen, en hij aaide hem over zijn neus. Hij hield duidelijk van het haveloze dier. ‘Mijn vader zal wel boos worden, maar de andere woonwagens moeten dan maar zonder ons vertrekken. We halen ze wel in.’

Het magere jongetje salueerde half naar de kapitein en liep toen het erf van de manege af. Het bontgekleurde paard bleef geduldig staan.

‘Breng het even naar de kleine stal,’ zei de kapitein tegen George en Anne. ‘Ik kom er zo aan en dan onderzoek ik het even.’

De meisjes leidden het paard weg.

‘De geheimzinnige heide!’ riep George. ‘Wat een vreemde

naam! De jongens zouden dat fantastisch vinden, die zouden er meteen op verkenning uitgaan, denk je niet?’

‘Ja. Ik wou echt dat ze hierheen kwamen,’ zei Anne. ‘Maar ja, ik denk dat ze het ook wel heel leuk vinden om langer te blijven kamperen. Kom op, jij grappig beestje! Hier is de stal!’

De meisjes deden de staldeur achter het paard dicht en draaiden zich om om terug te lopen. William, de jongen die de boodschap over het paard was komen brengen, riep hen.

‘Hé, George en Anne! Er is *nog* een brief voor jullie!’

De twee haastten zich het huis in.

‘Ik hoop dat pap zich beter voelt en we de jongens in Kirrin kunnen zien!’ zei George. Ze scheurde de enveloppe open en slaakte een kreet. Anne schrok zich een hoedje. ‘Kijk, kijk wat er staat! Ze komen hierheen!’

Anne griste de brief uit haar handen en las hem: ‘Komen morgen naar jullie toe. Slapen wel in een tent als er geen plek is. Hoop dat jullie een sappig avontuur voor ons in petto hebben! Julian en Dick.’

‘Ze komen! Ze komen!’ riep Anne, net zo enthousiast als George. ‘Nu wordt het leuk!’

‘Jammer dat we geen avontuur in de aanbieding hebben,’ zei George. ‘Maar goed, je weet maar nooit!’